

Zpravodaj

FARNOSTÍ SKUTEČ, RANÁ A PŘEDHRADÍ

Velikonoce
2024

Vánoce nebo Velikonoce?

Milí přátelé,

jsou lidé, kteří zdaleka nemají Velikonoce tak rádi, jako Vánoce, protože chybí už ta romantická předsváteční atmosféra s adventním věncem, není bramborový salát s rybou, nejsou dárky, koledy ani stromeček.

Tak upřímně řečeno – nikdo nám nebrání si udělat kapra se salátem také o Velikonocích, adventní svícen už nepotřebujeme, protože díky jaru světla přibýlo jaksi přirozeně. Koledníci si také přijdou na nějaké dárečky a stromy v přírodě se postupně ozdobí milióny listů a květů. Místo vánočky máme mazanec a místo cukroví malovaná vajíčka a ještě několik dnů volna k tomu...

A z křesťanského pohledu – Vánoce jsou nádhernou oslavou příchodu Božího Syna na tento svět. Ale to všechno se dovršuje a naplňuje právě o Velikonocích. Je to velké drama. Květná neděle se vši slávou a radostí, Zelený čtvrtek s tajemnou večeří Ježíše s učedníky, následná zrada, soud a velkopáteční odsouzení, utrpení a bolestná smrt. Bílá sobota jakoby měla potvrdit konec všem nadějím, ale místo toho nás uvádí do neuvěřitelné, nádherné a osvobozující radosti z toho, že nic nekončí, ale vše teprve začíná. Ježíš přišel na tento svět, aby zvítězil nad smrtí, žije a je tu s námi a s námi bude navždycky... No, není to krásné a velkolepé?

A tak nám všem přeji opravdu krásné prožití těchto svátků – ať se nám všem podaří je prožít opravdu s Pánem - i s přijetím svátosti smíření a svatého přijímání - a velikonoční radost ať dokážeme předávat i dalším...

Všem Vám – spolu s o. Ondřejem – ze srdce žehná o. Jan

TŘÍKRÁLOVÝ PLES 2024

Po delší odmlce jsme se s manželem vypravili na Tříkrálový ples pořádaný římskokatolickou farností Skuteč. Hned při příchodu do předsálí nám ochotní pořadatelé nabídli připitek, což bylo krásné a nezvyklé zahájení plesu. K tanci a zábavě hrála skupina MIX, která svým repertoárem pomalých i rychlejších skladeb zaujala starší i mladší. V programu nechybělo předtančení, občerstvení a bohatá tombola, jejíž zajištění zaměstnalo několik dobrovolníků ze skutečské farnosti.

Na ples jsem se moc těšila. Přátelská atmosféra, setkání se známými a přáteli, hudba a dobrá nálada - to vše splnilo moje očekávání. Proto vy, kteří váháte, určitě se příští rok přijďte přesvědčit a pobavit, stojí to za to. Děkuji všem za krásně strávený večer a za rok na shledanou.

L. Zdražilová

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

Přišel advent a s ním i adventní duchovní obnova. Protentokrát byl osloven P. Vlastimil Kadlec OMI, který přišel, jak sám řekl, z „divokého západu“ se surovou podstatou víry.

Sepíši pár myšlenek podle svého zápisu z duchovní obnovy.

Křtem jsme byli ponořeni do vztahového života, své lidství můžeme žít jako Kristus. Přitom máme jistotu, že jsme milovaní, láska je předpokladem života... Aby se se mnou mohl Bůh setkat, nemám čekat na to, až já budu v ideálním stavu, máme naslouchat, bdít a nepropásnout... Musíme se narodit znovu, duchem... Chce to obrácení, v jehož středu nejsem já. Nechat kontroly, vzdát se jistot, objevit svůj nový život, který jsme ve křtu dostali.

P. Kadlec hovořil o třech impulsech. Víře, naději, lásce. A k nim rád přidal svůj čtvrtý – radost.

- **Víra:** Máme věřit, že Bůh nás miluje. Modlíme se, Hospodin kolikrát vůbec nereaguje, nevstupuje do toho, někdy se přidá Boží odmítnutí. V tuto chvíli zůstat, to je víra... I když naše pocity řvou, že máme odejít. My nejsme jenom naše emoce a myšlenky.
- **Naděje:** Týká se všeho, co je stvořeno, zkušenost světla a zkušenost tmy. Říkat si, jakou milost mi chceš Bože dát, když jsi mě uvedl do tohoto „průseru“?... Vždyť Hospodin dokáže největší zlo proměnit v dobro.
- **Láska:** Nechat se milovat je hrozně těžká věc. Umíme klást překážky. Většina patologií vychází z toho, že se necítíme být dost milovaní. Přitom láska léčí naše úzkosti a samoty. Bylo nám řečeno, že nechat se milovat, je nulté přikázání. To, co dělá z Ježíše Krista, je jeho vztah k Otci, byl od Otce milován. Láska dává smysl a směr. Zlý se nás snaží ve své podlosti přesvědčit, že si lásku nezasloužíme. Přitom jsme milovaní i ve své ubohosti. Kristus nás nemiluje, abychom se stali lepšími lidmi. Jeho láska je nezištná. Miluji tě, i když se nikdy nezměníš...
- **Radost:** Vytváří lásku.

Na radostné poskakování do všedních dnů jsme dostali i pozeňání. P. Kadlec nám říkal, že nemáme v jeho přednáškách čekat nic nového, že nás ničím nepřekvapí. Ale když se všechno známé řekne jiným způsobem, objevíme nové souvislosti... Snad v každém něco zůstalo, něco oslovilo.

Moc děkujeme.

R. Spilková

PŮJDEM SPOLU DO BETLÉMA

Vánoční akce Půjdem spolu do Betléma byla v prosinci 2023 ozvláštněna krásnou sněhovou nadílkou. Kvůli ní byla stanoviště s biblickými postavami spjatými s příběhem narozením Ježíška přesunuta do kostela, kde je mohli návštěvníci akce s dětmi navštívit a splnit různé úkoly. Mezi herce patřila i zvířátka, která společně s Marií, Josefem a Ježíškem stála před kostelem a vítala příchozí. Na akci se také tradičně prodávalo občerstvení a vydávalo

Betlémské světlo. I tentokrát akce navodila všem návštěvníkům i pořadatelům nezapomenutelnou vánoční atmosféru. Peníze utržené na prodeji občerstvení doputovaly na stavbu naší nové skautské klubovny. Zároveň si vážíme štědrého peněžitého daru, který jsme našli v kasičce pod vánočním stromem na náměstí. Částka v podobě 6 800 Kč byla darována na provoz domu pro těhotné ženy a matky s dětmi v Hamrech. Těšíme se na vás zase za rok!

Kateřina „Ketryn“ Burešová, za skautské středisko Ležáky Skuteč

OHLEDNUTÍ ZA SEMINÁŘEM VĚDA, VÍRA, SKAUTING

V sobotu 24. 2. 2024 jsme měli možnost ve Skutči navštívit již 7. ročník skautského semináře Věda, víra, skauting. Po mši sv., sloužené P. Janem Linhartem, na jeviště vystoupila **sestra Gratia** z kongregace Školských sester sv. Františka. Vyprávěla o svém povolání do řádu, o životě v klášteře i o aktivitách, které podnikají v Domě sestry Elišky v Hoješíně u Seče. Snad jako první host zaktivizovala diváky a to tak, že rozdala kartičky, na které měli zodpovědět během přednášky 3 otázky, týkající se jejich vztahu k minulosti, současnosti i budoucnosti.

Po sestře Gratii nastoupil rtuťovitý chlapík, který přijel na kole z Pardubic oklikou přes Hlinsko a přesvědčil všechny v sále, že i s řadou handicapů se dají dokázat velké věci a zažít neuvěřitelná dobrodružství, např. při fotografování v Himalájích. Nebyl to nikdo jiný než vědec, dobrodruh a fotograf světového formátu (jako horolezec držel světový rekord v létání s dronem v nejvyšší nadmořské výšce) **Petr Jan Juračka**.

Po obědové pauze vstoupil na jeviště pan **Jiří Lukšíček** neboli bratr Rys. Je to bývalý mukl, který ve svých devadesáti letech přijel vlakem z Prahy, aby mohl za účasti ředitele Paměti národa **Michala Bureše** předat své vzpomínky na začátky ve skautu, ale hlavně na život v komunistickém vězení v Jáchymově, kde si odpýkával trest a kde šest let dobýval s ostatními odsouzenými uran.

Následovala přednáška děkana Fakulty informatiky a managementu Univerzity Hradec Králové profesora **Josefa Hynka**, který je propagátorem vědy o selhání. Na řadě příkladů z historie nás povzbudil, že nezdarům, chybám a omylům se nevyhne nikdo. Důležité je naučit se chyby přijímat, tolerovat a poučit se z nich. Na závěr obdaroval svou knihou „Umění neúspěchu“ jednu divačku, když statečně povyprávěla o nezdaru, který se jí povedl na začátku pracovní kariéry.

Seminář uzavřel snad všem známý olympijský šampion a vítěz Stanley Cupu, hokejový brankář **Dominik Hašek**. Ve své přednášce vysvětloval svoje radikální postoje a aktivity proti účasti ruských sportovců na mezinárodních soutěžích. Reprezentují podle něj nejen svou vlast, ale také její válečné zločiny na Ukrajině. Odpovídal na dotazy diváků, kde nechyběly ani ty tradiční na závěrečné vteřiny v Naganu.

Program byl jako vždy skvělý, hosté jedineční. Nevím jen, jak se jim dívalo do sálu, který nebyl plný ani z poloviny a možná ani ne ze tří čtvrtin. Proč nedorazil pozvaný starosta Skutče, je mi rovněž záhadou. Rozumím frustraci organizátorů a ráda bych poděkovala všem, kteří se na hladkém průběhu podíleli. Takže skautkám a skautům veliký dík za jejich perfektně zorganizovanou akci a službu, kterou poskytovali účastníkům po celý den.

Markéta Požárová

Letos v únoru uplynul rok od mého prvního soustředění s Vesmírnou Kapelou, a tak bych ráda napsala několik slov o našem působení. Vesmírná Kapela (také VeKa) vznikla, jak název napovídá, pod záštitou DCŽM Vesmír, a to již v roce 2000. Jedná se o skupinu přibližně 30 mladých lidí, kteří svým zpěvem a hudbou chválí Boha. Já jsem měla to štěstí stát se členkou páté generace VeKy pod vedením kapelníka Vojty Vlacha. Ale jak jsem se vůbec do VeKy dostala?

Od hraní na klávesy ve skutečském kostele jsem se postupně dostala k doprovázení vikariátních večerů mladých díky vikariátní zástupkyni Martině Markové. Na podzim roku 2022 se konalo takzvané „minidiecezko“ našeho vikariátu Chrudim, kam jsem původně vůbec neměla v plánu jet, protože ve stejnou dobu probíhala i příprava na biřmování v naší farnosti. Martina mě ale několik dní předem poprosila, zda bych nakonec nepomohla s hudbou i při této akci, protože část původně domluvené scholy nakonec nemohla dorazit. Po náročném rozhodování jsem nakonec souhlasila a jela na sobotní setkání hrát s částí mně zcela neznámé scholy.

Hudba na akci se poměrně vydařila a já jsem v průběhu dne zjistila, že dva členové původně domluvené scholy, se kterými jsem hrála, jsou zároveň členy VeKy. Z našeho setkání se také na diecézní sociální síť dostalo video, které zachycovalo nejen účastníky při programu, ale také hudbu. V té době jsem vůbec netušila, že vedení VeKy, hledající klávesáka či klávesáčku, zahlédlo video ze setkání. Několik dní poté jsem potkala v autobuse jednu členku VeKy, se kterou jsme se daly do řeči, a zjistila jsem, že s námi na „minidiecezku“ měla zpívat. Několik týdnů po setkání s ní se mi ozval kapelník Vojta, kterému mě ostatní členové doporučili, a zeptal se mě, zda nechci být součástí kapely. A tak jsem na to s radostí kývla.

Od té doby jsem s VeKou absolvovala mnoho víkendových soustředění a teambuildingových akcí, které probíhají nejen na Vesmíru, ale i v různých farnostech, kde nám na víkend nabídnou azyl. Obvykle se soustředění a jiné akce konají jednou za měsíc, což se ovšem přizpůsobuje aktuálním potřebám – např. blížícím se vystoupením – takže někdy společně trávíme téměř každý druhý víkend, jindy máme měsíční pauzu na maturity, zkoušky a testy ve školách.

Vesmírná Kapela každoročně vystupuje na Diecézním setkání mládeže v Hradci Králové, ale mimo něj koncertuje na závěr víkendových soustředění po farnostech nejen v naší diecézi. Na podzim jsme také vyzkoušeli koncept benefičního koncertu s organizací zábavného dětského odpoledne na podporu azylového domu pro matky v Hamrech u Hlinska. Nejsme ovšem pouze skupina hudebníků, ale také parta dobrých přátel (a často také příbuzných). Doufám, že nás společně čeká ještě mnoho hezkých zážitků a že budeme moci udělat hudbou radost spoustě lidí kolem nás. Jménem celé VeKy Vás zdravím a zvu na naše koncerty a další akce. Věřím, že se máme všichni na co těšit.

A. Bártová

První březnový víkend jsme měly duchovní obnovu pro ženy. Po roce jsme mohly vstoupit na „svatou půdu“ v Rokoli, jako Mojžiš před hořící keř.

P. Ondřej měl pro nás připravená krátká zamyšlení:

- modlitba je jako opalování. Stačí být v tichu na slunci a dát tomu čas.

- kolem poutního domu jsme si nasbíraly kamínky. Každý kamínek měl představovat určitý dar, který jsme dostaly od Boha. Házely jsme je do hrnečku. Uvědomily jsme si, kolik darů každá z nás dostala a jak málo jsme za ně vděčné. Hrnečky jsme chrastily jako díkůvzdání.

- vědomí Boží přítomnosti jsme si doslova ohmataly při cvičení Keltské modlitby.

Po obědě v Novém Hrádku jsme se prošly na novou rozhlednu. Následovala křížová cesta, mše svatá v kapličky. Při ní jsme odhazovaly vše, co se nám v životě nepovedlo co nejdál na louku kolem.

Sestřičkám jsme vykoupily oplatky, nabraly si vodu u pramene a v neděli ráno odjezd. Všem zúčastněným díky za krásné společenství.

Škoda, že to vždy tak rychle uteče...

E. Dvořáková

Duchovní obnova matek v Rokoli

Letošním tématem bylo objevování modlitby, pod duchovním vedením otce Ondřeje se nám odkryly nové postřehy, jak můžeme vnímat hlouběji modlitbu ve vztahu s Bohem.

Co je pro mě osobně důležité a samozřejmé, přizvat a poprosit o přimluvu v navázání vztahu s Bohem tu nejrovnější, P. Marii. Pomůže nám naladit naše přijímače na frekvenci Ducha svatého, abychom správně porozuměli Božímu slovu.

Přijmout Jeho přízeň a učit se sdílet s Ním všechno, co prožíváme každý den.

Snažme se nejprve ze svých srdečních batůžků vyházet kamínky našich problémů, které nás zatěžují.

Bůh nás nehubuje, ani neobviňuje, netrestá, právě naopak, miluje nás. Udělejme si proto čas, abychom nepropásli Jeho blízkost, uzdravující lásku v Jeho přítomnosti. Ponořme se do modlitby a učme se vnímat všemi smysly Boha, který nás obklopuje. Je tu stále pro každého z nás, v každém okamžiku a dělá vždy první krok, aby se s námi spojil.

Vlejš nám, Pane, do srdce touhu po Tvé blízkosti a Tvém setkání, den co den v každém okamžiku. Dej, Pane, ať máme s Tebou vždy opravdový vztah v důvěře. Toto se nám podaří jedině s Tvou pomocí a přimlouvou Panny nejmoudřejší a Matky ustavičné pomoci.

Zde v Rokoli nás P. Marie též osvěžila svou uzdravující vodou, která vytéká z pramene pod kapličkou. Odevzdali jsme zde všechny své starosti, bolesti a poprosili za své blízké.

Milujeme Tě, Hospodine, a děkujeme za Tvé pozvání a dobití svých baterek. Díky za veškeré Tvé udělené milosti a dary, i Tvé požehnání. Ať dokážeme obnoveny a osvěženy sdílet se s našimi drahými ve svých rodinách. Velký dík patří též Bože i Tvému služebníkovi otci Ondřejovi, za duchovní obnovu našich srdcí. S láskou a požehnáním

M. Pospíšilová

Postní duchovní obnova proběhla 16.3. 2024 na gymnáziu ve Skutči.

Účastníci zaplnili prostor školního klubu a přednášejícím byl otec Vojtěch Loub z farnosti Třebíč, kde působí také jako spirituál Katolického gymnázia.

Přednášky otce Vojtěcha byly srozumitelné a pochopitelné, zároveň hluboké a povzbudivé. Projev obohatil svými vlastními prožitky, které nám přiblížily téma i přednášejícího, a často nás i rozesmály.

Jedna z prvních myšlenek, která zazněla, byla, že smyslem duchovní obnovy je duchovní obnova, a to co se má odehrát na duchovní obnově je mezi lidmi a Bohem. Postní doba je příležitostí k inventuře mého života, ke zkoumání toho, kde se nalézám ve vztahu k Bohu, k lidem, k sobě.

Otec Vojtěch se zaměřil na 4 témata: modlitba, vděčnost, vlastní slabost a odpuštění a k nim se vztahují otázky, které nám mohou pomoci při naší osobní „inventuře“.

Modlitba a Boží slovo

1. Žiji modlitbu jako setkání?
2. Kdy a kde se modlím?
3. Co dělám, když mě modlitba nebaví?
4. Co mi pomáhá v modlitbě?
5. Zažil/a jsem někdy, že se mě Boží slovo zvláště dotklo, že jsem vnímal/a, že Bůh ke mně mluví?
6. Jak často se věnuji četbě Písma svatého? Kde? V jakou dobu?
7. Kdo mě v životě provází cestou víry? Komu a čemu vděčím za předávání zkušenosti ve víře?
8. Jak v současnosti vnímám svůj život ve vztahu s Bohem? Rostu / stagnuji / začínám / končím...

Vděčnost

1. Jakým způsobem projevuji svou vděčnost?
2. Jak často děkuji? A když říkám „děkuji“, myslím to vážně?
3. Za co zapomínám děkovat? Za co jsem třeba ještě nikdy nepoděkoval/a?
4. Co mně konkrétně brání ve vděčnosti? (srovnávání se s druhými, nepřijetí sebe, sebelibost, výhrady vůči druhým, posuzování, nespokojenost...)
5. Vzpomínám si na nějaký okamžik velké vděčnosti? Z čeho to pramenilo? Jak jsem se tehdy cítil/a?
6. Za jaké lidi ve svém životě jsem obzvláště vděčný/á?

Slabost

1. Jak jedním, když se chci vyhnout odhalení nějaké své slabosti?
2. Na co jsem alergický/á u druhých lidí? Co nemůžu vystát?
3. Co sám na sobě nesnáším? S čím se peru? (vlastnost, zlovyk,...)
4. Kde v tom všem je Bůh? Dovoluji mu do těch věcí přistoupit?
5. Jak přemýšlím o svých slabostech? Připouštím, že i na mně se může naplnit zkušenost sv. Pavla, že v mé slabosti se projeví Boží síla?
6. Co pro mě znamená zpověď? Jak mi pomáhá pracovat s mou slabostí, hříšností?

Jako příjemnou a důležitou součást obnov vnímám setkávání lidí z farností, které k sobě mají blízko.

Eva Brožková

DĚTSKÉ OKÉNKO

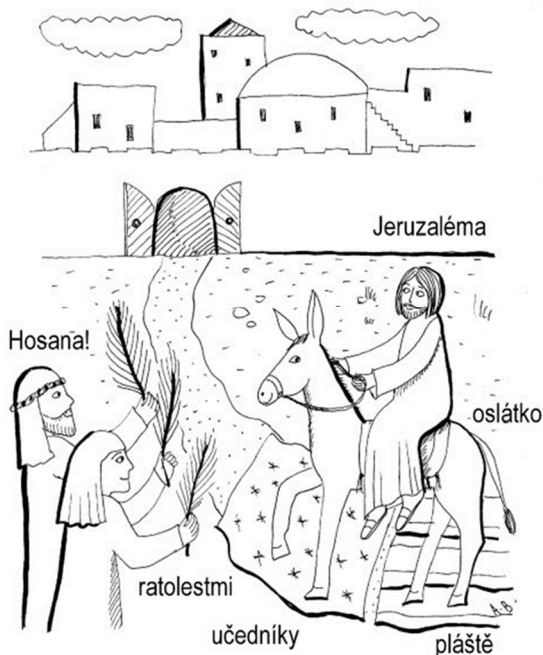
Milé děti, brzy začnou Velikonoční svátky, kdy slavíme událost, kterou jsme všichni dostali jako největší dar od Pána Ježíše. Dal nám celý svůj život, umřel za nás, aby nás vysvobodil od ďábla. I my můžeme být jako Ježíš a dávat druhým dary, které jim udělají největší radost – úsměv, drobná pomoc, společně strávený čas.

V níže uvedeném textu si připomeňme události Květné neděle. V obrázku jsou uvedena samostatná slova a Vaším úkolem je doplnit je do textu.

KVĚTNÁ NEDELE

Pán Ježíš šel se svými.....do Jeruzaléma. Když přišli k jedné vesnici, která už byla blízko Jeruzaléma, poslal Pán Ježíš dva učedníky do té vesnice. Řekl jim: „Ve vesnici najdete uvázané..... Odvažte ho a přiveďte ke mně.“ Učedníci šli a přivedli oslátko k Pánu Ježíši. Pán Ježíš si na něj sedl a jel na něm do..... Kolem cesty stálo mnoho lidí. Víтали Pána Ježíše, prostírali mu na cestu své....., mávali mu..... zelenými..... a volali: „.....“

E. Bártová

Něco více se dozvíme v rozhovoru s P. Vojtěchem Loubem o něm samém. Zavítá za námi do Skutče na postní duchovní obnovu:

Z jakého prostředí, z jaké rodiny pocházíte?

Pocházím z Brna a vyrůstal jsem v celkem velké rodině – mám pět sourozenců. Takže si asi dovedete představit, že u nás bylo celkem živo. Někdy říkám, že až bude naše maminka svatořečená, budeme tam vyobrazení všichni sourozenci jako atributy jejího umučení.

Jaký jste měl základ své víry?

Základy mé víry položili bezesporu rodiče, kteří mě v křesťanství odmala vychovávali. Zároveň velkou roli hrála i naše farnost, protože byla poměrně dost živá, pořádala se tam spousta akcí pro děti, mládež i dospělé, brzy jsem se stal součástí velkého a aktivního společenství ministrantů... A kromě toho jsem také od 3. třídy ZŠ až do maturity chodil na církevní školy, takže se na té mé cestě ke křesťanské dospělosti vystřídal celkem dost lidí.

Jaké je to pro vás jít životem kněžskou cestou?

Jsem knězem 10,5 roku a zatím mohu říct, že svou cestu prožívám jako velké Boží požehnání. Samozřejmě přicházejí někdy náročnější chvíle, ale nikdy jsem svého rozhodnutí nelitoval a jsem Pánu Bohu vděčný za to, že mě některými rozhodnutími provedl ještě předtím, než jsem se knězem stal. Na kněžství mi přijde asi nejkrásnější (byť někdy zároveň i velmi náročné) to, že se setkávám s lidmi v zásadních momentech jejich života nebo nad zásadními otázkami, které si kladou – a v tom společně s nimi hledám nebo aspoň tuším Boží přítomnost.

Kde nyní působíte a co všechno je náplní vaší práce?

Jsou to takové dva velké okruhy činností: prvním je jedna z trebičských farností plus dvě další malé farnosti v okolí, které mám na starosti jako farář nebo duchovní správce, druhým okruhem je pak Katolické gymnázium v Třebíči, kde působím jako školní kaplan a učitel náboženství. Mnohokrát jsem si říkal, jak by bylo krásné a snadné mít jen jeden z těch dvou okruhů, nicméně musím přiznat, že by mi to druhé stejně tak nějak chybělo – vlastně se to hezky doplňuje a vzájemně oživuje, jen mi před Velikonocemi nesmí nikdo ve škole přát, ať si užiju prázdniny – to by se asi se zlou potázal :-)

Jste prý skvělý hudebník, zpěvák, kytarista. Máte možnost nějak své dary zúročit?

Pán Bůh mi v hudbě nadělil, to je pravda, zároveň je otázka, nakolik jsem to nadání využil a využívám... V každém případě jsem už mnohokrát děkoval za schopnost hrát na kytaru, to se častokrát hodí v práci s dětmi i mládeží. Na kytaru jsem se učil sám nebo s kamarády, do ZUŠky jsem kdysi chodil na klavír, což jsem naposledy využil letos na farním plese, kdy mě kapela složená z bývalých studentů vytáhla, abych si s nimi zahrál – a musím říct, že jsme si to náležitě užili.

A také parťák na cesty.... Cestoval jste prý kdysi s naším o. Jendou do Albánie a Kyrgyzstánu. Cestování je vaší srdcovou záležitostí?

Cestuji rád, nicméně většinou je to tak, že mě někdo na cesty vytáhne – sám se pouštím spíše do známějších oblastí. Naposledy mě takto vytáhl začátkem února můj mladší bratr na tři dny do Jordánska.

Znáte jazyky? Jak se na cestách domlouváte?

Pasivně jsem schopen se zorientovat v němčině, na domluvu ale volím angličtinu nebo italštinu. Žádný extra výkon to není, ale domluvím se.

Prosím o nějaký zážitek, na který nezapomenete...

Asi jako první věc mě napadá kněžské svěcení – a pak různé momenty, kdy jsem vnímal, že jsem se nějak hlouběji setkal s Bohem.

Co vy a Velikonoce, v jaké podobě je máte rád?

V té církevní. Nejvíc nervózní bývám na Zelený čtvrtek, kdy je celé Triduum před námi; největší zastavení prožívám na Velký pátek a především na Bílou sobotu; no a samozřejmě vigilie Zmrtvýchvstání Páně se svou bohatou liturgií pro mě bývá zdrojem velké radosti, a když se podaří udílení svátosti křtu, pak je to úplně paráda.

Co vás zaručeně rozesměje, nebo jen obyčejně potěší?

To je různé. Já se rád směju, takže mě vlastně pobaví ledacos. Vtipné hlášky studentů ve škole, ministranti při mši svaté, zvlášť ti nejmenší, když někdy zápasí s různými liturgickými proprietami, dobře vystavěný fór, úsměvné situace v životě, které prostě nenaplánujete, atd.

Plány na léto se už rýsují?

Každoročně se vydávám s přáteli do hor, ať už na pěší putování nebo na ferraty, a věřím, že i letos se zadaří.

Mějte se hezky na všech „svých cestách“ a děkujeme za rozhovor.

R. Spilková

FARNÍ VÝLETY O JARNÍCH PRÁZDNINÁCH

V úterý 13. března jsme se s dětmi z farnosti vydali na dobrodružnou výpravu za pokladem na hrad Zubštejn. První zastávka byla u kapličky, ke které se váže legenda o pokladu, která nás provázela celým dnem. Od kapličky jsme se vydali na strastiplnou cestu na hrad Zubštejn. Zde jsme po malém občerstvení začali podle indicií hledat poklad, který se nám nakonec povedlo najít. Poté jsme přejeli do Bystrice nad Pernštejnem do parku miniatur hradů, odkud jsme se vrátili jako bahenní příšery.

Cestu jsme zakončili v KC na Rané, kde jsme si prohlédli výstavu modelů aut.

Druhý den nás cesta zavedla do Borové u Poličky. Tématem bylo přežití, první část dopoledne jsme strávili v lanovém centru, kde jsme si procvičili obratnost. Poté jsme se vydali na cestu, při které jsme vyráběli luky, šípy, oštěpy, abychom si mohli opatřit nějaké jídlo. Cestou jsme našťěstí potkali bizona, kterého jsme společně ulovili. Pokračovali jsme na chatu, kde jsme si upekli bizoní burty a hráli si. Poté už jsme se jen rozjeli domů.

A. Sodomková

Podobně jako loni, tak i letos jsem se vydal s přáteli na třítydenní dovolenou do dalekého zahraničí – do Jihoafrické republiky. Těsně před odjezdem se mi podařilo absolvovat operaci kýly, která by mi v cestování dost vadila, a několik dnů po vytažení stehů jsme odlétali.

Byli jsme tři kněží a další čtyři přátelé – včetně Viti Příbyla z Předhradí. Letěli jsme přes Istanbul do Kapského Města. Zde jsme se ocitli uprostřed léta. Teploty přes 30°C ve stínu a počasí nám Bo-

hu díky opravdu přálo. Většinou svítilo sluníčko a nezmokli jsme ani jednou - navzdory předpovědím. Hned na letišti jsme si půjčili auto-tranzit pro 8 lidí a tím jsme nacestovali přesně 4777 km. Jezdí se zde vlevo, kolegové řídili skvěle, nehoda žádná, jen jednou píchlé kolo, které se podařilo za chvíli opravit na benzince.

Kapské Město

V Kapském Městě jsme měli díky rokolským sestrám zajištěný nocleh u schönstattských sester, které zde mají své centrum. Moc dobře se o nás staraly včetně skvělého jídla. Odtud jsme si udělali výlet ke kolonii tučňáků, na slavný mys Dobré naděje a na známou Stolovou horu. Já s kolegou Pavlem jsme si po 15 km pěší chůze vybrali lanovku, ostatní šli pěšky velmi náročnou cestou, že si sáhli na dno svých sil... Jinak pohled ze Stolové hory na moře a Kapské Město dole je úchvatný. Ne nadarmo je považováno za jedno z nejkrásnějších měst na světě.

Cesta na sever

Dále jsme už začali putovat podél východního pobřeží. Navštívili jsme tzv. Střelkový mys, kde je nejjižnější bod Afriky a zde se promíchávají vody studeného Atlantiku s Indickým oceánem. Voda je zde dost bouřlivá...

Navštívili jsme také Plettenberg s kolonií lachtanů a jeli vytrvale směrem na sever. Když byla neděle, podařilo se nám v Kapstadtu být aspoň na části mše sv. s místním biskupem, s nádherným zpěvem sboru a aktivním zapojením farníků. Biskup byl velmi přátelský, neměl problém se s námi pozdravit a vyfotit...

St. Lucia

Nakonec jsme dojeli do provincie Natal – do města St. Lucia. Je to rekreační oblast s krásným, teplým mořem, s možností plavby po řece s hrochy a krokodýly, jako i návštěvou přírodní rezervace Hluhluwe. Byl to nádherný zážitek – moci vidět zblízka slona, nosorožce,

žirafy, nebo dokonce i geparda, spoustu buvolů nebo antilop. V St. Lucia jsme také měli mši svatou v místním kostele, který spravují voršilky. Zde jsme také poznali paní Marii Burešovou, emigrantku z roku 1969, která si s námi moc ráda popovídala česky.

Po stopách P. Zdeňka Čížkovského

Po několika dnech jsem se přesunuli do Durbanu s krásným oceanáriem i katedrálou a nedaleko odsud byl jeden z cílů naší cesty - město Pinetown. Zde misionář z řádu oblátů P. Zdeněk Čížkovský postavil roku 1985 nový kostel P. Marie. Dorazili jsme sem asi půl hodiny před večerní mši sv. - tak jsme se přidali a já mohl po mši svaté místním lidem říci, proč a odkud jsme přijeli a dva z posluchačů pak nám dosvědčili, že pátera dobře poznali - jako skvělého, vtipného a dobrého kněze. V pastorační místnosti visí jeho krásná fotka. Jeden z farníků nám taky zajistil nocleh v nedalekém klášteře na Marianhillu.

Dračí hory

V poslední části výpravy jsme strávili několik dnů v Dračích horách – blízko hranic se státem Lesotho. Jsou to víc jak 3000 m vysoké hory – s krásnými treky - docela náročnými. Také je zde nejvyšší vodopád na světě, který změřili odborníci z Čech. Jako poslední zajímavost byl Blyde River Canyon – krásné údolí s řekou a vysokými stěnami kaňonu s paviány a hustým porostem vegetace. Poslední noc jsme strávili v hlavním městě Pretoria a odtud už to byla půlhodinka cesty na johannesburské letiště, kde jsme bez problému vrátili půjčené auto a šťastně odletěli domů...

Co na závěr...

JAR je krásná a obrovská země se spoustou prostoru. Je to doslova obilnice jižní části kontinentu, s mnoha kilometry volné země, jako i obrovských farem s obilím a kukuřicí i ovocem a velkým množstvím pasoucího se dobytka. Nese v sobě i zranění z minulých let – ve vztahu mezi bohatými a chudými, mezi bílými a černochy... Je tu i nebezpečí vysoké zločinnosti, ale při troše rozumné opatrnosti lze vše zvládnout i jako turista. Přejme této zemi, aby v budoucnu našla vnitřní jednotu, smír i prosperitu pro všechny....

Byla to nádherná pouť. Měli jsme díky Boží pomoci a ochraně krásné zážitky s lidmi i s přírodou i zážitky duchovní

Až se to podaří, rád se se zájemci podělím o zkušenosti i obrázky při prezentaci...

o. Jan Linhart

Od září do prosince loňského roku se vždy na jeden víkend v měsíci stal našim druhým Domovem Hradec Králové. S manželkou jsme se totiž přihlásili na historicky první Evangelizační kurz, který pořádalo Biskupství královéhradecké. Proč píší Domov s velkým “D”? Z definice je Domov místo, kde mi je dobře, kde se cítím v bezpečí a kam se rád vracím. To za prvé. Za druhé - celý kurz probíhal v Salesiánském Domově mladých v Kuklenách. Za třetí – Doma se scházím s lidmi, se kterými jsme si blízcí a se kterými je mi dobře. A zde se nás sešlo, do té doby neznámých, 20 lidí z části naší republiky, ohraničené městy Třebíč, Světlá nad Sázavou, Kutná Hora, Praha, Hradec Králové, Broumov, Pardubice, Dolní Újezd, Polička a samozřejmě Raná, o kterých jsem na konci kurzu mohl říci, že předešla většina platí beze zbytku. Farnost Raná měla asi největší zastoupení, sešli jsme se zde 3. Samozřejmě, holek (rozuměj dam ve věku 40 – 75 let) z Kutné Hory bylo více, ale tam jsou dvě farnosti.

Celý kurz mělo na starosti, jak jsem si je pojmenoval, Pět „J“. Julie, sekretářka generálního vikáře. Jana, sestra salesiánka, ředitelka domova mládeže. A pak 3x otec Jan – všichni u nás dobře známi – o. Linhart, o. Uhlíř a o. Paseka. To jsme samozřejmě předem nevěděli, o to radostnější bylo pak naše první setkání.

Předem jsme také moc nevěděli co je Evangelizace - ano, strýček Google nám říká, že: „**Evangelizace** je křesťanský pojem označující“

Celý kurz byl kromě každodenních praktik, jako ranní chvály, mše svaté, večerní adorace, koncipován jako 3 – 4 přednášky denně na různá témata, jako např. Obsah a metody evangelizace, Evangelizace v evangeliích a ve Skutcích apoštolů, Papež František a evangelizace, Examen, Osobní svědectví, Duchovní rozlišování podle sv. Ignáce, Přímluvná modlitba a modlitba žehnání, Život ze svátostí... Mezi tím vzájemné sdílení, osobní svědectví anebo třeba i úkol: Zavolej odsud někomu ze svých známých, o kom víš, že není věřící a zeptej se ho na 5 otázek typu: „Jaký je tvůj vztah k víře, Co si myslíš o Bohu“, apod.

Mohu Vám říci, že všichni byli překvapeni poměrně velkou ochotou na tyto otázky při nečekaném telefonátu odpovídat a hlavně tím, co se dozvěděli.

Vyvrcholením kurzu byla aktivita o 2. neděli adventní na Vánočních trzích na Velkém náměstí Hradci Králové. Po pečlivé měsíční přípravě, kdy jsme se rozdělili do 5 skupin a nachystali jsme si potřebné věci jsme ve 14 hodin otevřeli pro veřejnost kostel Nanebevzetí Panny Marie a zvali jsme návštěvníky trhů k jeho návštěvě. Jedna skupinka návštěvníky vítala a seznamovala je s tím, co je k dispozici, druhá měla na starosti dílničky pro děti (omalovánky, vystřihování a lepení svíček a andálků, lepení andálků z těstovin), byl prostor pro přímluvnou modlitbu, návštěvníci si mohli vzít lísteček s Božím slovem, zapálit si svíčku za své blízké, napsat prosbu nebo poděkování a vložit do jesliček. Několikrát byla využita i přítomnost kněze pro rozhovor. Poslední skupina se ve dvojicích vydala obdarovat drobností (zdobený perníček s vloženým Božím slovem) a poděkovat organizátorům trhů, policistům, hasičům, zdravotníkům, hlídačům parkoviště, všem stánkařům, ale i běžným návštěvníkům.

Naši akci jsme ukončili v 18:30 a všichni jsme zůstali překvapeni. Hlavně tím, že jsme schopni zvát lidi k návštěvě kostela, otevřeně se s nimi bavit o víře a o Bohu, ale i z velice po-

zitivních reakcí cizích lidí. Statistiku jsme nedělali, ale dílničkami prošlo určité přes 100 dětí - rekord drží tatínek stojící přes hodinu před kostelem se stroměčkem v náručí a bruslemi v rukách (součástí trhů bylo i umělé kluziště přímo na náměstí) a čekající, až se maminka s dětmi vrátí z dílniček. Pouhým sečtením zbylých svíček a lístečků na prosby můžu konstatovat, že svoje prosby napsalo 220 a svíčku si zapálilo dokonce 530 návštěvníků. Neuvěřitelné byly reakce lidí na informaci, že svíčky jsou k dispozici zdarma a dožadujících se jejich zaplacení. Lidé byli velice otevření, neváhali se svěřovat se svými pocity a trápeními, několikrát jsme se dozvěděli i o velkých tragédiích, které je postihly v uplynulém týdnu – ale to už si vyžadovalo útechu od přítomného kněze.

Ukončení celého kurzu, kdy jsme se všichni naposledy sešli, bylo v lednu na třídní duchovní obnově s o. Vojtěchem Kodetem v nově zrekonstruovaném Hotelu Poutní dům vedle kláštera Hedeč na Hoře Matky Boží v Králíkách.

Co říci na závěr? Teď už víme, že **Evangelizovat** znamená pro církev přinášet radostnou zvěst všem společenským vrstvám... a **zevnitř přetvářet sebe sama a lidi okolo**. Účelem evangelizace je vnitřní přeměna. Hlásat je potřeba vlastním životem, dobrým příkladem i slovem. Kdo přijal evangelium, stává se zároveň jeho hlasatelem. Hlásat evangelium znamená především vydávat svědectví o Bohu, jehož zjevil Ježíš v Duchu svatém, o Bohu, který je náš Otec a my jsme jeho děti a navzájem bratři a sestry. Základem, středem a vrcholem evangelizace je vyznání, že **v J. Kristu se poskytuje možnost spásy**, jako dar Boží milosti.

A opravdu závěrem ještě moje osobní ponaučení: Neškatulkuj si cizí lidi podle prvního dojmu a podle prvních slov, která řeknou. Sám jsem se takto u několika kurzistů spletl. Každý máme za sebou nějakou cestu, každý z nás si něčím prošel, a když si vyslechneme jeho osobní svědectví, změníme názor. Každý z nás jsme jiný, každý máme jinou přednost, a když se dáme dohromady, vytvoříme společenství s neuvěřitelnými schopnostmi. Koneckonců, tři čtvrtiny z účastníků kurzu napsalo své příspěvky do letošní předvelikonoční Postní brožury a myslím si, že v každém tom příspěvku je hluboké osobní svědectví.

M. Poslušný

ANKETA MEZI ZÁKAZNÍKY PEKAŘSTVÍ

Co je to křížová cesta?

- doprovázíme Pána Ježíše na cestě smrti
- připomínání Ježíšovy smrti
- pobožnost v kostele
- společenství lidí, kteří si připomínají jeho bolestnou cestu na Kalvárii
- Ježíš šel do kopce, tam ho ukřižovali
- cesta, kterou prošel Pán Ježíš, než ho ukřižovali
- cesta Krista s křížem
- cesta, po které kráčel Ježíš
- nevím

Co je to půst?

- odříci si třeba jídlo
- půst je doba čekání na Velikonoce
- odepření si něčeho ve svém životě – jídlo, alkohol, televize, sociální sítě atd.
- odřeknutí si něčeho, co mám rád a chci to vydržet pro Pána Ježíše
- třeba se nesmí jíst maso
- je to odřeknutí si čehokoli pro druhého z lásky k Bohu
- postní doba
- nejíst maso
- oprostit se od masa, pití alkoholu a radovánek

A. Kozderková

Církev má ráda, když se křtí o Velikonocích. Předhradská farnost přijme mezi sebe hned tři, t. č. budoucí, křesťany z rodiny Macíčkovy:

Jak byste se těm, kteří Vás neznají, představil?

Jmenuji se Lukáš a je mi 30 roků. Se svou ženou a dvěma dcerkami žijeme v Předhradí v domě z přelomu 18. a 19. století, který už 7 roků svépomocí obnovujeme, kde se snažíme naplňovat naše sny a drobně hospodařit. Mojí velkou zálibou a současně povoláním je obnova historických objektů tradičními řemesly, materiály a postupy. Současně jsem vojákem v aktivní záloze sloužícím u chrudimského výsadkového pluku.

Zajímám se o historii, architekturu a tradice. Nejšťastnější se cítím, když můžeme být s dětmi a ženou na zahradě anebo v přírodě na procházce.

Něco se ve Vašem životě změnilo, že jste se rozhodl se nechat pokřtít? A současně i svoje děti?

Nepocházím z věřícího zázemí nebo rodiny. Maminka je sice pokřtěná, ale není praktikující křesťanka. Dá se ale říct, že podstatnou část svého dosavadního života jsem víru hledal. Pocházíme z Valašského Meziříčí, a nejenom samotné město, ale i celý region je hodně průmyslový a rychlý. To jsem si však uvědomil až s příchodem do Předhradí, kde rytmus dne určuje odbíjení zvonu, rytmus roku roční období a lidová tradice je živá, ne jen atrakcí ve skanzenu. Dlouhou dobu jsme do Předhradí dojížděli jen na víkendy pracovat. Každou neděli, kdy jsem se snažil udělat co nejvíce práce na domě, jsem pozoroval lidi, kteří ve svátečním míří do kostela na mši. Byl to pro mě zvláštní obraz, který jsem do té doby neviděl. Ten klid a pokoj jsem jim záviděl a představoval si, že až se přestěhujeme, budeme s rodinou mít stejně klidné neděle. Takže odpověď na otázku, co se změnilo v mém životě, je prostředí, které na mě působí.

Chodil jste už jako dítě do kostela, nebo je to první kontakt s vírou?

Ne, je to můj první kontakt s vírou.

Procházíte určitě přípravou, kdo Vás připravuje a co Vás zaujalo? Měl jste plno otázek?

Ano, připravuje mě otec Jenda Linhart a myslím si, že jsem si nemohl přát lepšího průvodce na cestě za poznáním víry. Na začátku jsem měl přirozeně plno otázek, které mi byly postupně zodpovězeny. Při mých přípravách na křest byla většinou přítomna i má žena, byť už pokřtěná, a pro nás oba to byly vždy moc hezké chvíle, na které jsme se těšili.

Potěšil jste svým rozhodnutím kromě sebe i někoho jiného?

Ano, hlavně svou manželku a také své přátele.

Jak Vás přijali v předhradské farnosti, cítíte se dobře mezi farníky?

Cítím se i s rodinou v předhradské farnosti velmi dobře. I když jsou naše děvčata v kostele trochu hlučnější, nikdy jsme se nesetkali s ničím nepříjemným, naopak, vždy se setkáváme s milým přijetím. Také nás těší, že už několikrát proběhlo společenství, kde jsme se blíže seznámili s mladými rodinami z předhradské farnosti, vždy to byly moc příjemné večery.

Jaké bude Vaše křestní jméno? Své si můžete vybrat sám, komu se to poštěstí...

Vybral jsem si jméno Josef, patrona tesařů.

Bylo těžké si vybrat kmotry?

Ne, měl jsem jasnou představu hned od začátku.

Kdy se bude konat slavnost?

28. dubna 2024

Co rád děláte, když nepracujete?

Jak už jsem psal, rád trávím čas se svojí rodinou, baví nás poznávat okolí Předhradí, které není naším rodným krajem, ale moc se nám líbí, mám rád práci na zahradě a zajímám se o historii a tradiční řemesla.

Ať se slavnost vydaří! Přejeme i mnoho hezkých chvil v Předhradí, nejen v kostele, ale i ve vašem domově. Děkuji za rozhovor.

R. Spilková

MIMOŘÁDNÉ BOHOSLUŽBY A AKCE

27. 3. - 8:00 mše sv. s gymnáziem ve Skutči

29. 3. - sbírka na Sv. zemi

7. 4. - Dětská mše sv. v Skutči (8:00) a Předhradí (9:30)

7. 4. - 14:00 poutní mše sv. - Janovičky

7. 4. - Spol. udělování sv. nemocných

24. 4. - Festivalový koncert ve farním kostele Skuteč

28. 4. - Tichá sbírka

21. 4. - 9:30 - Poutní mše sv. v Předhradí, sbírka na seminář

28. 4. - Tichá sbírka a v 17:00 možnost sv. smíření – fara Skuteč

30. 4. - Pouť k sv. Josefovi – kaple sv. Josefa u Předhradí

1. 5. - Pouť na Chlumek u Luže - f. Předhradí, Raná, Skuteč

5. 5. - Skuteč a Předhradí - dětská mše sv., sbírka na pronásl. Křesťany

11. 5. - Ranská farní pouť do Klášterce nad Orlicí a do Kostelce

12. 5. - 11:00 - Poutní mše sv. ve Skutíčku,

16. 5. - 8:00 - Farní kostel Skuteč – mše sv. pro maturanty

16. 5. - 18:00 - Poutní mše - sv. Jana Nep. - hrad Rychmburk nebo kaple sv. Jana v Podkopci

19. 5. - Sbírka na pastorační

19. 5. - 11:00 - Poutní mše sv. ve Stříteži

19. 5. - 14:00 - Poutní mše sv. ve Žďárce

25. 5. - 14:00 - Poutní mše sv. Zbožnov

26. 5. - Tichá sbírka, 17:00 – fara Skuteč – možnost sv. smíření

26. 5. - 8:00 - Poutní mše sv. v Prosetíně

26. 5. - 11:00 - Poutní mše sv. - Brdo

2. 6. - Slavnost Těla a Krve Páně – 8:00 – mše sv. a průvod z farního kostela do k. Božího Těla ve Skutči + adorace
 2. 6. - 10:00 - Mše sv. a průvod v Předhradí
 7. 6. - Noc kostelů
 9. 6. - Skuteč a Předhradí – dětská mše sv., 11:00 – poutní mše sv. Kutřín
 14. 6. - 18:00 - Mše sv. v Leštince
 16. 6. - Sbírka na Charitu
 23. 6. - Farní den - Předhradí
 28. 6. - 8:00 mše sv. ve Skutči na konci šk. roku pro gymnázium
 30. 6. - 11:00 - Poutní mše sv. v Hluboké
 30. 6. - 11:00 - Poutní mše sv. ve Lhotě, možnost sv. smíření od 17:00 Skuteč
 4. – 10. 8. - Farní tábor Trstěnice

Májové budou v Předhradí ve čtvrtek a v neděli a ve Skutči vždy po večerní mši sv.

V letním období je v Předhradí ve čtvrtek mše sv. v 18:00 a na první pátek 18.00

Ve Skutči budou od Velikonoc v neděli večer a ve středu mše sv. v dolním kostele

V Hluboké budou mše sv. v 18:30

Na Štěpánově 2. sobotu bude mše sv. v 18:00

V Lažanech 4. sobotu mše sv. v 18:00

změna programu vyhrazena :-)

POŘAD VELIKONOČNÍCH BOHOSLUŽEB A OBŘÁDŮ

	Skuteč	Raná	Předhradí
Čtvrtek 28. 3. Zelený čtvrtek	18.00 (farní kostel)	18.00	16.30
Pátek 29. 3. Velký pátek den přísného postu	16.00 (farní kostel) 20.00 křížová cesta městem	ranní chvály od 9.00 15.00 křížová cesta v Kamenickách 18.00	18.00
Sobota 30. 3. Bílá sobota	adorace od 8.30 20.00 (farní kostel)	r. chvály a adorace od 9.00 20.00	adorace od 9.00 18.00
Neděle 31. 3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	8.00 (farní kostel) 18.00 (dolní kostel)	9.30	9.30
Pondělí 1. 4. Pondělí v oktávě velikonočním	8.00 (farní kostel)	8.00	9.30

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Skuteč: 1143388369/0800

Účet pro příspěvky na opravu farní střechy ve Skutči: 4295878379/0800

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Předhradí: 1144532369/0800

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Raná: 1143545379/0800

Vydáno 24. března 2024 pro vnitřní potřebu farností Skuteč, Raná a Předhradí.

Kontakt: ŘKF - děkanství Skuteč, Tyršova 1, 539 73 Skuteč

Tel: J. Linhart- 605 541 676, O. Matula - 732 536 873, Internet: www.farnostskutec.cz, www.farnostrana.cz